

כל שהוא The shiur seems to be

א. רמב"ם הלכות קרבן פסח פרק י הלכה יא

צריך אדם להשתדל שלא ישאיר מבשר הפסח עד בקר שנאמר לא תותירו ממנו עד בקר, וכן בשני שנאמר לא ישאירו ממנו עד בקר, ואם השאיר ממנו בין בראשון בין בשני עבר בלא תעשה, ואינו לוקה על לאו זה שהרי ניתק לעשה שנאמר והנותר ממנו באש תשרפו.

ב. רמב"ם הלכות פסולי המוקדשין פרק יח הלכה ט

אסור להותיר מבשר הקדשים לאחר זמן אכילתו שנאמר בקרבן תודה לא תותירו ממנו עד בקר והוא הדין לשאר הקדשים כולם, והמותיר אינו לוקה שהרי ניתקו הכתוב לעשה שנאמר והנותר ממנו עד בקר באש תשרפו.

ג. ספר המצוות לרמב"ם מצות לא תעשה קיז

והמצוה הקי"ז היא שהזהירנו מהותיר שום דבר מבשר הפסח למחרתו כלומר יום חמשה עשר והוא אמרו (בא יב) ולא תותירו ממנו עד בקר.

ד. ספר המצוות לרמב"ם מצות לא תעשה קכ

והמצוה הק"כ היא שהזהירנו מהותיר שום דבר מקרבן תודה עד הבקר והוא אמרו יתעלה בקרבן תודה (אמור כב) לא תותירו ממנו עד בקר. ומזה למדנו שאר קדשים כי כל מה שנשאיר מהם לאחר זמן אכילתם שהוא נותר וחייב לשרפו לפי שהוא ניתק לעשה ושריפתו מצות עשה כמו שבארנו במצות צ"א ממצות עשה:

ה. ספר המצוות לרמב"ם מצות לא תעשה קכג

והמצוה הקכ"ג היא שהזהירנו מהוציא כלום מבשר הפסח ממקום החבורה לאכול והוא אמרו יתעלה (בא יב מו) לא תוציא מן הבית מן הבשר חוצה.

ו. רמב"ם הלכות קרבן פסח פרק ט הלכה א

כל האוכל מן הפסח אינו אוכל אלא בחבורה אחת ואין מוציאין ממנו מן החבורה שיאכל בה, והמוציא ממנו כזית בשר מחבורה לחבורה בליל חמשה עשר לוקה שנאמר לא תוציא מן הבית מן הבשר חוצה,

ז. משנה למלך הלכות חמץ ומצה פרק א הלכה ז

וראיתי להרא"ם ז"ל בתוספותיו על הסמ"ג הלכות חמץ שכתב וז"ל והאוכל חמץ בפסח כל שהוא וכו' שנאמר לא יאכל חמץ ואכילה כל שהוא משמע ואע"ג דאינו חייב כרת או קרבן אלא בכזית שאני התם דאתא הלכתא ואפיקתיה משמעוטיה אבל לאיסורא כדקאי קאי

ח. רמב"ם הלכות קרבן פסח פרק ט הלכה ז

המאכיל כזית מן הפסח בין מפסח שני למומר לע"ז, או לגר תושב או לשכיר, הרי זה עובר בלא תעשה

ט. רמב"ם הלכות שבועות פרק ה הלכה יא

אבל אם נשבע שלא יאכל נבלה וטרפה וכיוצא בהן בין אכל בין לא אכל אין כאן חיוב שבועה כלל לא שבועת ביטוי ולא שבועת שוא.

י. רמב"ם הלכות שבועות פרק ה הלכה ז

שבועה שלא אוכל כל שהוא מנבלות וטרפות ואכל פחות מכזית חייב בשבועה שהרי אינו מושבע על חצי שיעור מהר סיני.

יא. שולחן ערוך יורה דעה סימן רלח:ד

אמר: שבועה שלא אוכל נבילות וטריפות, ואכל, אינו חייב משום שבועה, שהרי מושבע ועומד מהר סיני הוא.

יב. ש"ך יורה דעה סימן רלח ס"ק ה

נראה דנ"מ אף האידנא לענין חולה שמותר להאכילו נבלה שא"צ להתיר שבועתו מיהו היינו בנשבע כשהוא בריא שהיה אז אסור בנבלות וטריפות אבל נשבע כשהוא חולה כיון שאז מותר לו לאכול אם כן חלה השבועה ויש להתיר לו מיהו י"ל דאף בכה"ג לא חיילה השבועה כיון דמותר לו לאכול משום פקוח נפש אם כן השבועה נמי לא חלה דנשבע ועומד מהר סיני על המצוה דפקוח נפש והוא נשבע לבטל מצוה זו ונראה דיש להחמיר ולהתיר לו:

The multiple issurim of Notar

יג. ספרא צו פרשה ז:יב

ובשר זבח תודת שלמיו ביום קרבנו יאכל, הרי זה בא ללמד על הנאכלים ליום אחד שאכילתם ליום אחד ואין לי אלא תודה מנין לרבות את הלחם תלמוד לומר קרבנו, מנין לרבות הוולדות והתמורות, תלמוד לומר ובשר מנין לרבות חטאת ואשם, תלמוד לומר זבח מנין לרבות שלמי נזיר ושלמים הבאים מחמת פסח תלמוד לומר שלמיו.

יד. ספר המצוות לרמב"ם שורש ט

פסחים (מא א) אמרו אמר אביי אכל נא לוקה שתיים מבושל לוקה שתיים נא ומבושל לוקה שלש. וזה כי הוא סובר שלוקין על לאו שבכללות וכשאכל נא עבר על שני לאוין אחד מהן אל תאכלו ממנו נא והשני לאו נלקח מכללא כי הוא אמר לא תאכלו אלא צלי וכבר אכלו בלתי צלי.